

Arrest

nr. 257 819 van 8 juli 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. EL JANATI
Rue Jules Cerexhe 82
4800 VERVIERS

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 15 maart 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 februari 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 12 april 2021 met referentenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 juni 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 juli 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat N. EL JANATI en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, werd op 29 februari 2016 als vluchteling erkend.

1.2. Bij schrijven van 27 april 2020, ontvangen door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 29 april 2020, verzocht de Directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken om verzoekers vluchtelingenstatuut in te trekken op basis van de artikelen 49, § 2, eerste alinea, tweede zin en 55/3/1, § 2, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) omdat de Belgische

ambassade in Beiroet via de Duitse ambassade in Beiroet informatie had ontvangen over het feit dat verzoeker op 1 maart 2020 vanuit Bagdad naar Libanon was gereisd en dat hij via Griekenland poogde verder te reizen naar België. Verzoeker was hierbij in het bezit van een Iraaks paspoort dat werd afgegeven op 13 juni 2018.

1.3. Verzoeker werd op 25 november 2020 opgeroepen door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor een persoonlijk onderhoud om mondeling op deze elementen te reageren en redenen aan te halen tot behoud van zijn status. Verzoeker reageerde niet op deze oproeping.

1.4. Op 11 februari 2021 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus. Deze beslissing werd op 12 februari 2021 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Iraakse nationaliteit en bent u afkomstig uit de al-Fadel wijk, Bagdad, Centraallrak. U bent het kind van een sjiitische vader en een soenitische moeder. Uw ouders scheidden toen u zes jaar oud was, uw vader verbrak alle contact en u werd samen met uw zus opgevoed door uw moeder. In 2010 huwde u met een soenitisch meisje. In 2015 zocht uw vader opnieuw contact met u. Zijn stam- en familieleden wilden dat u zich opnieuw bij uw sjiitische familiezijde zou voegen en dat u zich zou inzetten voor de sjiitische militie Asaeb Ahl al-Haqq (AAH). Tevens diende u te gaan werken in de slagerij van uw familie en moest u stoppen met uw activiteiten als voetballer. Nadat werd ontdekt dat u gehuwd was met een soenitische moslima werd ook geëist dat u van haar zou scheiden. Ondanks intimidaties en dreigementen hield u de boot af maar uit angst voor repercussies besloot u in onderling overleg wel officieel te scheiden van uw echtgenote. Jullie besloten wel contact te houden en opnieuw te huwen wanneer de situatie zich zou normaliseren. Dit werd evenwel ontdekt en de zaak escaleerde. U bracht uw moeder en zus naar een tante in de wijk Mansour, Bagdad, en dook zelf onder bij een soenitische sjeik. Op 5 augustus 2015 verliet u Irak en op 27 augustus 2015 diende u een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische asielinstanties.

Op 29 februari 2016 werd u door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) erkend als vluchteling.

Op 20 juni 2017 ontving het CGVS van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) een vraag tot intrekking van uw vluchtelingenstatuut aangezien u op 30 mei 2017 via Kopenhagen naar Bagdad was gereisd. U was toen in het bezit van een Belgisch reisdocument, een Belgische verblijfskaart type B en een Iraaks paspoort dat op 29 april 2013 werd uitgegeven.

U werd hierop enkele malen gehoord door het CGVS waarbij u de kans kreeg om mondeling op deze elementen te reageren en redenen aan te halen tot behoud van uw status.

U legde uit dat u effectief was teruggekeerd naar Bagdad maar dat dit slechts een eenmalige gebeurtenis was omdat uw moeder een operatie diende te ondergaan en u het enige familielid was dat haar kon bijstaan. Uw zus was volgens uw verklaringen immers naar Turkije gevlucht omwille van problemen met uw vader omtrent een gedwongen huwelijk. U zou vijf dagen bij uw moeder in het ziekenhuis hebben verbleven en vervolgens zijn teruggekeerd naar België. Op aanraden van uw moeder verscheurde u het paspoort waarmee u gereisd had. U moeder vluchtte na de operatie eveneens naar Turkije nadat ze bedreigingen had ontvangen omdat een neef, omwille van een erfeniskwestie, uw vader en zijn familieleden op de hoogte hadden gebracht van uw kortstondige terugkeer naar Bagdad.

Op 5 maart 2019 nam het CGVS een beslissing tot behoud van statuut.

Op 29 april 2020 ontving het CGVS van de DVZ opnieuw een vraag tot intrekking van uw vluchtelingenstatuut. De Belgische ambassade in Beiroet had via de Duitse ambassade in Beiroet informatie ontvangen over het feit dat u op 1 maart 2020 vanuit Bagdad naar Libanon was gereisd en dat u via Griekenland poogde verder te reizen naar België. U was hierbij in het bezit van een Iraaks

paspoort dat werd afgegeven op 13 juni 2018. U werd geweigerd door de luchtvaartmaatschappij en zou nadien een nieuwe vlucht hebben geboekt om via Turkije en Frankrijk naar België te reizen.

U werd op 25 november 2020 opgeroepen door het CGVS voor een persoonlijk onderhoud om mondeling op deze elementen te reageren en redenen aan te halen tot behoud van uw status. U reageerde niet op deze oproeping.

In het administratief dossier bevinden zich een kopie van uw Belgische verblijfstitel, een kopie van uw Belgisch reisdocument, een print van uw reisgegevens en een kopie van een pagina van uw huidig Iraaks paspoort.

B. Motivering

U kreeg op 29 februari 2016 het statuut van vluchteling. Er dient te worden opgemerkt dat heden uw vluchtelingenstatus moet worden ingetrokken.

Artikel 55/3/1 §2, 2° van Vreemdelingenwet bepaalt dat het CGVS de vluchtelingenstatus intrekt ten aanzien van de vreemdeling wiens status werd toegekend op grond van feiten die hij verkeerd heeft weergegeven of achtergehouden, van valse verklaringen of van valse of vervalste documenten die doorslaggevend zijn geweest voor de toekenning van de status of ten aanzien van de vreemdeling wiens persoonlijke gedrag later erop wijst dat hij geen vervolging vreest.

U werd op 6 november 2020 opgeroepen voor een persoonlijk onderhoud op het CGVS op 25 november 2020 in het kader van nieuwe elementen waaruit blijkt dat er redenen zijn om de geldigheid van uw vluchtelingenstatus te heroverwegen. Deze oproepingsbrief werd aan u betekend via een ter post aangetekende zending op het laatste adres vermeld in het Rijksregister conform artikel 57/6/7 §3 van de Vreemdelingenwet (zie uittreksel Rijksregister administratief dossier).

U kwam niet opdagen voor het persoonlijk onderhoud. Evenmin deelde u een geldige reden mee waarom u geen gevolg gaf aan de oproepingsbrief binnen de 15 dagen volgend op de datum van uw persoonlijk onderhoud noch maakte u schriftelijk en binnen dezelfde termijn de redenen over waarom uw status moet worden behouden. U heeft bijgevolg nagelaten uw medewerking te verlenen bij het onderzoek naar nieuwe elementen met betrekking tot het al dan niet behoud van uw vluchtelingenstatus.

Aangezien u niet inging op de uitnodiging van de Commissaris-generaal heeft het CGVS uw actuele nood aan internationale bescherming inhoudelijk beoordeeld op basis van de elementen in het administratieve dossier en dit overeenkomstig artikel 57/6/7 §4 van de Vreemdelingenwet.

Allereerst kan er worden gewezen op het feit dat uw gedrag blijk geeft van een gebrek aan medewerking in de asielprocedure, wat onverenigbaar is met het bestaan, wat u betreft, van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op ernstige schade zoals dit werd gedefinieerd in het kader van de subsidiaire bescherming, en met de plicht van de asielzoeker om zijn medewerking te verlenen aan de overheid die over zijn verzoek moet beslissen.

Vervolgens dient er te worden vastgesteld dat u volgens de beschikbare informatie die is toegevoegd aan het administratief dossier met zekerheid op zijn minst tweemaal bent teruggekeerd naar Bagdad nádat u werd erkend als vluchteling, de stad waar nota bene uw eigen familieleden u naar het leven zouden staan, en dat u deze herhaaldelijke terugkeer doelbewust probeerde te verbergen voor de Belgische autoriteiten. Dit wijst eens te meer allerminst op het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Daarnaast vormt deze herhaaldelijke terugkeer, in tegenstelling tot uw verklaringen, op zijn minst een aanwijzing voor het bestaan van een sociaal en/of familiaal netwerk in Bagdad waarop u beroep kunt doen.

Het feit dat u volgens de beschikbare informatie die is toegevoegd aan het administratief dossier in juni 2018 nog een nieuw Iraaks paspoort kon bekomen, een feit dat u overigens verzweeg tijdens uw persoonlijk onderhoud in het kader van de vorige heroverwegingsprocedure toont naast de vaststelling dat u de Belgische asielinstanties opnieuw trachtte te misleiden aan dat u geen vrees dient te koesteren voor de Iraakse autoriteiten.

Uit uw persoonlijk gedrag kan dan ook worden opgemaakt dat er in uw hoofd geen sprake meer is van een gegronde vrees voor vervolging conform artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en wordt bijgevolg de eerder aan u toegekende vluchtelingenstatus ingetrokken.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

*Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak worden het rapport **UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq van mei 2019** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5cc9b20c4.html> of <https://www.refworld.org>), en de **EASO Country Guidance note: Iraq van juni 2019** (beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Iraq_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.*

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Iraakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Irak, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Iraakezen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Irak. UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas”, afhankelijk van de individuele omstandigheden van de zaak, nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld.

In de voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er tevens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Irak verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

De voornoemde aspecten worden in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Irak, die gebaseerd is op het geheel van de landeninformatie waarover het CGVS beschikt (zie infra). Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR-richtlijnen, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Irak. In de EASO Guidance Note wordt voorts aangegeven dat er voor geen enkele Iraakse provincie geconcludeerd kan worden dat er sprake is van een situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger louter door zijn of haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige schade in de zin van artikel 15 c) van de (herschikte) Kwalificatierichtlijn.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in Irak, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat zowel de stad Bagdad als enkele omliggende districten. De stad Bagdad stad bestaat uit de volgende negen districten: Adhamiyah, Karkh, Karada, Khadimiyah, Mansour, Sadr City, Al Rashid, Rusafa en 9 Nissan. De provincie bevat verder nog de districten Al Madain, Taji, Tarmiyah, Mahmudiyah en Abu Ghraib. Het gebied rondom de stad Bagdad

wordt ook wel aangeduid met de term *Baghdad Belts*. Het betreft echter geen officiële term in de bestuurlijke indeling van Irak, noch is het een eenduidig afgebakend geografisch gebied. Wel is het duidelijk dat deze Belts zich zowel in de provincie Bagdad als daarbuiten bevinden. De geweldincidenten die plaatsvinden in dat gedeelte van de Belts dat in de provincie Bagdad gelegen is werden mee in rekening gebracht bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad.

Uit een grondige analyse van de beschikbare landeninformatie (zie het **EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van maart 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_security_situation_20190312.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>; de **COI Focus Irak – veiligheidssituatie in Centraal- en Zuid-Irak van 20 maart 2020**, beschikbaar op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/de-veiligheidssituatie-centraal-en-zuid-irak> of <https://www.cgvs.be/nl>; en het **EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van oktober 2020**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_security_situation_20201030_0.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat de veiligheidssituatie grondig is gewijzigd sinds 2017.

De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en Bagdad werd sinds 2013 grotendeels bepaald door de opkomst van en de strijd tegen de Islamitische Staat van Irak en Syrië (ISIS). Toenmalig eerste minister al-Abadi verkondigde op 9 december 2017 dat het laatste stukje ISIS-territorium op Iraaks grondgebied was heroverd, en dat hiermee een einde was gekomen aan de grondoorlog tegen de terreurorganisatie. De herovering van gebieden bezet door ISIS heeft een duidelijk voelbare impact gehad op de veiligheidssituatie in Centraal-Irak in het algemeen en Bagdad in het bijzonder, met significant minder veiligheidsincidenten en burgerdoden. In de tweede helft van 2019 en de eerste helft van 2020 kon ISIS zich hergroeperen en versterken in rurale gebieden in Centraal-Irak, van waaruit het voornamelijk door middel van guerrillatactieken aanvallen uitvoert. De organisatie slaagde er in gebruik te maken van de verminderde aanwezigheid van Iraakse veiligheidstroepen – dewelke onder andere werden ingezet in de steden om de protesten aan banden te leggen (zie *infra*) en om maatregelen tegen het Covid-19 virus te handhaven – en verminderde operaties van de internationale coalitie – dewelke onder andere een gevolg waren van Amerikaans-Iraanse spanningen, de Covid-19 pandemie, tijdelijke beperkingen opgelegd door de Iraakse regering en eerdere successen in de strijd tegen ISIS. Desondanks is de positie van de organisatie geenszins te vergelijken met deze van voor haar opmars in 2014.

De provincie Bagdad staat onder controle van de Iraakse autoriteiten waarbij de Iraqi Security Forces (ISF) samen met de Popular Mobilization Forces (PMF) instaan voor de veiligheidscontroles en de ordehandhaving. Volgens de beschikbare informatie is het aantal controleposten in de stad verder gedaald. De controleposten worden bemand door leden van de ISF. De PMF beschikken dan weer over een veiligheidssysteem binnen de wijken zelf. ISIS controleert geen grondgebied in de provincie maar beschikt wel over actieve cellen in de 'Baghdad belts'.

Nadat het aanzienlijke verliezen had geleden in 2017, zijn de activiteiten van ISIS in Bagdad en de 'Baghdad Belts' aanzienlijk verminderd in de daaropvolgende periode. Wel is er sprake van een gedeeltelijk herstel in de cijfers betreffende het aantal aanvallen van ISIS in de rurale gebieden rond de stad vanaf de tweede helft van 2019. Volgens bepaalde bronnen ligt de focus van ISIS op het opzetten en uitbreiden van een ondersteunend netwerk in de noordelijke en zuidwestelijke Baghdad Belts. De focus van de aanvallen van ISIS ligt op de veiligheidsdiensten eerder dan op burgers. Het aantal veiligheidsincidenten, alsook het aantal burgerdoden dat hierbij valt, is evenwel nog steeds beperkt. ISIS bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders met infanteriewapens, maar kiest momenteel bijna uitsluitend voor kleinschalige aanvallen, onder andere met explosieven of vuurwapens. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Er vinden nog nauwelijks door ISIS gepleegde zware aanslagen plaats in de provincie. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de ISF en PMF, vinden ook kleinschaligere aanslagen plaats. Ondanks de omvangrijke veiligheidsmaatregelen van politie, leger en milities maken deze aanslagen nog altijd slachtoffers onder de burgerbevolking. De burgerbevolking kan last ondervinden van veiligheidsoperaties uitgevoerd door de ISF tegen schuil- en wapenopslagplaatsen van ISIS. Dergelijke acties vinden vooral plaats in de rurale buitengebieden van de provincie.

Uit het EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van maart 2019 en de COI Focus Irak – veiligheidssituatie in Centraal- en Zuid-Irak van 20 maart 2020 blijkt dat het gros van het geweld dat in Bagdad plaatsvindt niet langer toe te schrijven is aan ISIS. Naast het geweld dat plaatsvindt in het kader van de betogingen die sinds het najaar van 2019 gehouden worden (zie *infra*) is het geweld in Bagdad

sinds 2018 hoofdzakelijk persoonlijk, doelgericht politiek of crimineel geweld. Geweld tegen burgers wordt gebruikt om geld te verdienen, of om personen die men als een buitenstaander, politieke tegenstander of behorend tot een andere etnie beschouwt weg te jagen. Dit geweld neemt de vorm aan van (politieke) intimidatie, afpersing, schietpartijen, berovingen, gewapende schermutselingen en doelgerichte moorden. De prominent aanwezige sjiiitische milities staan weliswaar mee in voor de veiligheidscontroles en de ordehandhaving in Bagdad maar blijken op hun beurt evenwel, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Soennieten in Bagdad lopen een groter risico om slachtoffer te worden van sjiiitische milities dan sjiieten. De omvang van het sektarisch geweld bereikte na 2014 echter nooit het geweldsniveau van het sektarisch conflict in 2006-2007. Deze milities hebben door de militaire overwinning tegen ISIS verder aan invloed gewonnen, en wensen nu ook politiek kapitaal te slaan uit hun machtspositie. Zij zijn eveneens betrokken bij gewapende confrontaties tussen henzelf en de ISF. Dergelijke clashes vonden meerdere malen plaats in het centraal en oostelijk deel van Bagdad en wijzen op een mogelijke machtsstrijd tussen de ISF en PMF-troepen. De verschillende milities in Bagdad zijn ook verwikkeld in een gewelddadige concurrentiestrijd waarbij ze elkaar bekampen. De informatie vervat in het EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van oktober 2020 wijst er niet op dat de situatie sindsdien substantieel gewijzigd is.

De escalatie in 2019 van het conflict tussen Iran, de pro-Iraanse groeperingen en de VS in Bagdad resulteerde in aanvallen op militaire installaties van de VS en de internationale coalitie door eenheden van de PMF of door Iran. Bij deze aanvallen werden ook installaties en manschappen van het Iraakse leger getroffen die zich op dezelfde plaatsen bevonden. Dergelijke aanvallen vonden ook in de eerste helft van 2020 plaats. Het aantal slachtoffers dat hierbij valt, blijft beperkt.

Sinds oktober 2019 vinden er in Bagdad stad grote protesten plaats tegen de heersende politieke klasse, de regering en de buitenlandse inmenging in de Iraakse politiek. Nadat ze eerder in het voorjaar van 2020 grotendeels waren stilgevallen, zijn de demonstraties in mei 2020 opnieuw begonnen. De betogingen zijn vooral geconcentreerd in het centrum van de stad, met het Tahrir-plein en de aanpalende straten als epicentrum van de protestbeweging. Ook op andere plaatsen in de stad vinden demonstraties plaats. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de autoriteiten hardhandig optreden tegen personen die betrokken zijn bij de protestacties tegen de regering, en dat er hevige, gewelddadige confrontaties tussen betogers enerzijds en de ordediensten en andere gewapende actoren anderzijds plaatsvinden. De betogers worden blootgesteld aan verschillende vormen van geweld (bv. arrestaties tijdens en buiten de betogingen, beschietingen, enz.). Een minderheid van de betogers gebruikt zelf ook geweld tegen de ordetroepen of op de door hen geviseerde instellingen. Dit politiek geweld is doelgericht van aard en kadert niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

Volgens IOM telde Irak op 30 juni 2020 1.382.332 ontheemden (IDP's) en keerden ruim 4.7 miljoen ontheemden ondertussen terug naar hun regio van oorsprong. IOM registreerde de terugkeer van iets meer dan 90.000 IDP's naar de provincie Bagdad. Ruim 38.000 IDP's afkomstig uit de provincie blijven nog steeds ontheemd. Secundaire ontheemding vond slechts op zeer beperkte schaal plaats.

Zij er volledigheidshalve nog op gewezen dat het EHRM in het arrest in de zaak D. et al. V. Roemenië van 14 januari 2020 (zaak nr. 75953/16) zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het Hof stelde vast dat er geen elementen voorlagen die erop wijzen dat de situatie in Irak aanzienlijk veranderd zou zijn sinds haar arresten in de zaken J.K. et al. v. Zweden (zaak nr. 59166/12) en A.G. v. België (zaak nr. 68739/14), respectievelijk uitgesproken op 23 augustus 2016 en 19 september 2017, waarin het Hof oordeelde dat de veiligheidssituatie in Irak niet van dien aard is dat de verwijdering van een persoon een schending van artikel 3 EVRM zou inhouden.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese verzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel

besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Bagdad in uw hoofde dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat u bij een terugkeer naar Bagdad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Bagdad. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/3/1 §2, 2° van de Vreemdelingenwet wordt uw vluchtelingenstatus ingetrokken.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 1A, §2 van het Verdrag van Genève betreffende de status van de vluchtelingen, de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/7, 55/3/1, §2 en 62 van de Vreemdelingenwet, de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel en de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), voert verzoeker in een eerste onderdeel aan dat hij ernstige bedreigingen heeft ondergaan in zijn land van herkomst, die hebben plaatsgevonden in een context van een langdurig gewapend conflict tussen, onder andere, het Iraakse leger, Al Qaida, ISIS en verschillende milities. Verzoeker wijst erop dat hij op 29 februari als vluchteling werd erkend en voert aan dat hij vreest voor zijn leven als hij naar Irak terugkeert. Verzoeker stelt dat hij voor vijf dagen terugkeerde naar Irak als gevolg van problemen met de familie van zijn partner, die in Nederland woont. Hij voert aan dat hij de uitnodiging voor het persoonlijk onderhoud niet heeft ontvangen en dat hij aldus niet in de gelegenheid is gesteld om de redenen uiteen te zetten die hem ertoe hebben gedwongen naar Irak terug te keren. Verzoeker heeft naar eigen zeggen *prima facie* een nood aan een internationale bescherming in de zin van het Verdrag van Genève wegens vervolgingsfeiten en bedreigingen als gevolg van zijn politieke overtuigingen en meent dan ook dat zijn vluchtelingenstatus niet mag worden ingetrokken. De motieven van de bestreden beslissing zijn volgens verzoeker onvoldoende om de geloofwaardigheid van de vrees voor vervolging in geval van terugkeer naar Irak in vraag te stellen. Hij vraagt de Raad dan ook om het geheel van zijn verklaringen te willen herlezen en deze op een objectieve wijze te beoordelen, rekening houdend met *“de algemene beschikbare informatie over de onderdrukking en vervolgingen tegen burgers die hun mening tegen de regering of leiders openlijk uitten in Irak”*. Verzoeker meent dat er genoeg elementen zijn om zijn vrees voor vervolging in geval van terugkeer als aannemelijk te beschouwen, indien nodig op basis van het voordeel van de twijfel. Hij voegt hier nog aan toe dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen het vermoeden voortvloeiend uit artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet niet op een draagkrachtige wijze tegensprekt en niet aantoonde dat hij in geval van een terugkeer naar Irak geen risico loopt weer de slachtoffer te worden van bedreigingen en vervolgingen. Volgens verzoeker zijn er voldoende elementen om zijn verklaringen als vastgesteld te beschouwen. Zijn verklaringen zijn immers van goede trouw, komen overeen met de beschikbare informatie en bevestigen dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft in Irak, ook wegens het feit dat hij zijn mening tegen de regering en leiders openlijk uit.

In een tweede onderdeel poneert verzoeker dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Hij voegt hieraan toe: *“Bovendien ontwikkelt de CGVS aan het einde van de beschikking overwegingen over de veiligheidssituatie in de zuidelijke deel van Irak, en motiveert de kwestie van de subsidiaire bescherming vanuit het perspectief van Artikel 48/4, § 2, c.*

De situatie is momenteel instabiel, hoewel minder ernstig dan in andere delen van het land. (...)

Echter, rekening houdend met alle vormen van wijdverbreid geweld in het zuiden van Irak, kan worden geconcludeerd dat de geweld willekeurig uitgeoefend wordt.

De COI Focus in het administratief dossier "Irak, Veiligheidssituatie Zuid-Irak" van februari 2018 meldt inderdaad verschillende aanslagen in 2017, waarbij tientallen burgers tot slachtoffers werden (...)
Bovendien herkent de beslissing zelfs dat het tribaal en crimineel geweld in Basra sinds 2016 toegenomen heeft, en dat dit trend zich voortzet in 2017-2018 (beslissing p5).
Bovendien zijn burgers de hoofd doelwitten van deze aanslagen (p. 15).
Nog recentelijk vond er in Basra een aanslag plaats op de vluchthaven, en werd de Iraans consulaat in brand gestoken tijdens gewelddadige protesten, waarbij tientallen doden gevallen zijn (...)
Met het oog op deze elementen is verzoeker van mening dat de situatie in het zuiden van Irak overeenstemt met een situatie van blind geweld en dat hem de subsidiaire bescherming van artikel 48/4, § 2, c van de wet van 15 December 1980 toegekend moet worden.
Het terugsturen van verzoeker naar zijn land van herkomst, waar spanningen blijven bestaan en waar momenteel geen stabiliteit en geen bescherming is gegarandeerd, kan hem blootstellen aan een schending van artikel 3 van de ECHR.
Deze elementen zorgen ervoor dat verzoeker een reëel risico tot ernstige schade lopen in de zin van artikel 48/4, §2 a), b) en c) van de vreemdelingenwet.
Verzoeker voldoet aan alle voorwaarden voorzien door artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.
Bovendien behoort hij tot geen van de door de wet voorziene uitsluitingsgevallen. In ondergeschikte orde dient hem ten gevolge, de subsidiaire bescherming status toegekend te worden."

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet, de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, en de artikelen 4 en 41 van de Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, onderneemt verzoeker een poging om de motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. Hij formuleert zijn verweer als volgt:

"Verder verwerpt de CGVS de documenten van verzoeker, aangaande, onder meer de ziekte van zijn moeder. Verzoeker ment dat deze verschillende documenten echter ten minste een begin van bewijs vormen van de realiteit van zijn relaas over de grond van zijn terug keer naar Irak.

Verzoeker volhardt dat hij tijdens zijn verblijf in Bagdad geen blijk heeft gegeven van persoonlijk gedrag dat er op wijst dat hij geen reëel risico op ernstige schade loopt, zoals bepaald in artikel 55/3/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Ten gevolge meent verzoeker dat het onmogelijk is dat de Commissaris generaal met alle kennis der zaken een draagkrachtige beslissing kan nemen betreffende de intrekking van zijn status van subsidiaire bescherming. Dit leidt tot een schending van de formele, uitdrukkelijke motiveringsplicht van verwerende partij.

Verzoeker benadrukt dat er voldoende objectieve elementen bestaan die de verklaringen van verzoeker ondersteunen.

De argumentatie en redenering van verweerder is niet overtuigend en de bestreden beslissing is niet draagkrachtig gemotiveerd. Bovendien heeft verweerder niet met alle vereiste objectiviteit de verklaringen van verzoeker en de beschikbare informatie behandeld.

Het middel is gegrond.

OVERWEGENDE dat het besluit tot intrekking van de vluchtelingenstatus is genomen zonder verzoeker te horen.

DAT verzoekster in 2019 een Syrische dame van Koerdische afkomst heeft ontmoet, die in NEDERLAND woont.

Dat de laatste onder dwang door haar familie is getrouwd.

Dat deze voornemens was te scheiden en met verzoekster te trouwen.

Dat de laatste tegen dit huwelijk was.

Dat verzoekster door haar familie werd bedreigd.

Dat verzoeker en laatstgenoemde eenmaal naar IRAK zijn gevlucht en verzoeker vervolgens slechts vijf dagen in IRAK is gebleven.

Dat verzoeker door het CGVS wenst te worden gehoord om de redenen uit te leggen die hem ertoe hebben gebracht naar IRAK terug te keren, en dat hij derhalve alle elementen en documenten zal overleggen die aantonen dat zijn terugkeer slechts gedwongen en tijdelijk was.

Dat het besluit op zijn minst nietig moet worden verklaard, zodat het CGVS verzoeker kan horen en de stukken van het intrekkingbesluit kan onderzoeken."

2.3. Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

2.4. Nieuwe elementen

Op 17 juni 2021 laat verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota geworden waarin volgende nieuwe elementen ter kennis worden gebracht: het rapport “*EASO Country Guidance Note: Iraq*” van januari 2021.

Ter terechtzitting legt verzoekende partij een bewijs van reservering neer van een vlucht naar Bagdad op 23 februari 2020.

2.5. Voorafgaande opmerking

Vooreerst benadrukt de Raad dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. De Raad stelt vast dat verzoeker niet de minste toelichting geeft op welke manier hij de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in hoe de aangehaalde artikelen zouden geschonden zijn. Artikel 48 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden die daartoe worden gesteld door de internationale overeenkomsten die België binden, als vluchteling kan worden erkend. Artikel 48/2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de in artikel 48/3 of artikel 48/4 bedoelde voorwaarden als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend. Het betreffen echter algemeen geformuleerde artikelen, die het recht op asiel of op subsidiaire bescherming voor bepaalde personen omschrijven doch geenszins een automatisme inhouden voor personen die zich op de Vluchtelingenconventie juncto artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of op artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet beroepen om asiel dan wel subsidiaire bescherming te verkrijgen. Deze artikelen doen bovendien niets af aan de gronden tot intrekking van de vluchtelingenstatus zoals bepaald in artikel 55/3/1 van de Vreemdelingenwet.

2.6.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers vluchtelingenstatus ingetrokken omdat uit zijn persoonlijk gedrag kan worden opgemaakt dat er in zijn hoofdte geen sprake meer is van een gegronde vrees voor vervolging conform artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Dit besluit steunt inzonderheid op de vaststellingen en overwegingen dat (i) hij heeft nagelaten zijn medewerking te verlenen bij het onderzoek naar nieuwe elementen met betrekking tot het al dan niet behoud van zijn vluchtelingenstatus, wat onverenigbaar is met het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of van een reëel risico op ernstige schade zoals dit werd gedefinieerd in het kader van de subsidiaire bescherming, en met de plicht van de asielzoeker om zijn medewerking te verlenen aan de overheid die over zijn verzoek moet beslissen, (ii) hij volgens de beschikbare informatie die is toegevoegd aan het administratief dossier met zekerheid op zijn minst tweemaal is teruggekeerd naar Bagdad nádat hij werd erkend als vluchteling, de stad waar nota bene zijn eigen familieleden hem naar het leven zouden staan, en dat hij deze herhaaldelijke terugkeer doelbewust probeerde te verbergen voor de Belgische autoriteiten, wat eens te meer allerminst wijst op het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, en deze herhaaldelijke terugkeer daarnaast, in tegenstelling tot zijn verklaringen, op zijn minst een aanwijzing vormt voor het bestaan van een sociaal en/of familiaal netwerk in Bagdad waarop hij beroep kan doen en (iii) het feit dat hij volgens de beschikbare informatie die is toegevoegd aan het administratief dossier in juni 2018 nog een nieuw Iraaks paspoort kon bekomen, een feit dat hij overigens verzwegen tijdens zijn persoonlijk onderhoud in het kader van de vorige heroverwegingsprocedure, naast de vaststelling dat hij de Belgische asielinstanties opnieuw trachtte te misleiden, aantoonde dat hij geen vrees dient te koesteren voor de Iraakse autoriteiten. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt daarnaast op basis van de informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, stelt vast dat verzoeker nalaat het bewijs te leveren dat hij specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Bagdad en merkt op dat het CGVS

evenmin beschikt over elementen die erop wijzen dat er in zijn hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

2.6.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het eerste en tweede middel kunnen in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus van 11 februari 2021 (CG nr. 1522149), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.7. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot intrekking van de vluchtelingenstatus over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat de hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

2.8. Overeenkomstig artikel 57/6, §1, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet is de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevoegd om de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus op grond van de artikelen 55/3/1 en 55/5/1 van de Vreemdelingenwet in te trekken.

De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 55/3/1 § 2, 2° van de Vreemdelingenwet.

Dit artikel luidt als volgt: *“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen trekt de vluchtelingenstatus in:*

(...)

2° ten aanzien van de vreemdeling wiens status werd erkend op grond van feiten die hij verkeerd heeft weergegeven of achtergehouden, van valse verklaringen of van valse of vervalste documenten die doorslaggevend zijn geweest voor de erkenning van de status of ten aanzien van de vreemdeling wiens persoonlijke gedrag later erop wijst dat hij geen vervolging vreest.”

Artikel 55/3/1 werd ingevoegd in de Vreemdelingenwet bij artikel 8 van de wet van 10 augustus 2015 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen om beter rekening te houden met de bedreigingen voor de samenleving en de nationale veiligheid in de aanvragen tot internationale bescherming (B.S. 24 augustus 2015). In artikel 2 van deze wet wordt gesteld dat deze wet voorziet in de gedeeltelijke omzetting van (onder andere) de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking).

Inzake het 'persoonlijke gedrag' dat de intrekking van de vluchtelingenstatus tot gevolg heeft, stelt de Memorie van Toelichting: *"Het CGVS moet ook de vluchtelingenstatus intrekken wanneer die status werd toegekend op grond van feiten die hij verkeerd heeft weergegeven of achtergehouden, van valse verklaringen of van valse of vervalste documenten die doorslaggevend zijn geweest voor de erkenning van de status. Het CGVS moet de vluchtelingenstatus eveneens intrekken als het gedrag van de houder van de status er later op wijst dat hij **ab initio** geen vrees koestert en daardoor wordt bewezen dat de vluchtelingenstatus hem **indertijd** ten onrechte werd toegekend. Artikel 57/6, 7° van de huidige wet voorzag reeds in die verplichting."* (Parl. St., Kamer, 2014-2015, 1197/001, p. 21-22) (eigen onderlijning/vetzetting).

Het voormalig artikel 57/6, 7° waarnaar de Memorie van Toelichting verwijst, bepaalde dat de verweerder bevoegd was: *"om de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus in te trekken ten aanzien van de vreemdeling die als vluchteling is erkend of aan wie de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend op grond van feiten die hij verkeerd heeft weergegeven of achtergehouden, of van valse verklaringen, of van valse of vervalste documenten, die doorslaggevend zijn geweest voor de erkenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus, alsmede ten aanzien van de vreemdeling wiens persoonlijk gedrag later erop wijst dat hij geen vervolging vreest"*.

Artikel 55/3/1 kan aanzien worden als de omzetting van artikel 14 van voornoemde richtlijn. De Memorie van Toelichting stelt: *"Dit nieuwe artikel dat een nieuw artikel 55/3/1 aan de wet toevoegt, omvat alle hypothesen waarin het CGVS de vluchtelingenstatus volgens Richtlijn 2011/95/EU kan of moet intrekken."* (Parl. St., Kamer, 2014-2015, 1197/001, p. 18). Artikel 14 van de Kwalificatierichtlijn betreft de *"Intrekking, beëindiging of weigering tot verlenging van de vluchtelingenstatus"* en luidt als volgt:

"1. Met betrekking tot verzoeken om internationale bescherming die zijn ingediend na de inwerkingtreding van Richtlijn 2004/83/EG, trekken de lidstaten de door een regerings-, administratieve, rechterlijke of quasi-rechterlijke instantie verleende vluchtelingenstatus van een onderdaan van een derde land of een staatloze in, beëindigen zij deze of weigeren zij deze te verlengen indien hij volgens de criteria van artikel 11 geen vluchteling meer is.

2. Onverminderd de plicht van de vluchteling uit hoofde van artikel 4, lid 1, om melding te maken van alle relevante feiten en alle relevante documenten waarover hij beschikt, over te leggen, toont de lidstaat die de vluchtelingenstatus heeft verleend per geval aan dat de betrokken persoon geen vluchteling meer is of dat nooit geweest is, overeenkomstig lid 1.

3. De lidstaten trekken de vluchtelingenstatus van een onderdaan van een derde land of staatloze in, beëindigen deze of weigeren deze te verlengen indien, nadat hem de vluchtelingenstatus is verleend, door de betrokken lidstaat wordt vastgesteld dat:

a) hij op grond van artikel 12 van de vluchtelingenstatus uitgesloten is of had moeten zijn;

b) hij feiten verkeerd heeft weergegeven of heeft achtergehouden, of valse documenten heeft gebruikt, en dit doorslaggevend is geweest voor de verlenging van de vluchtelingenstatus.

4. (...)

5. (...)

6. (...)" (eigen onderlijning)

Artikel 14, § 3, b) van de Kwalificatierichtlijn wordt omgezet in artikel 55/3/1, § 2, 2° maar de Belgische wetgever voegt daaraan toe *"of ten aanzien van de vreemdeling wiens persoonlijke gedrag later erop wijst dat hij geen vervolging vreest"*.

Artikel 55/3/1, § 2, 2° beoogt aldus de samenvoeging van artikel 14, § 3, b) van de Kwalificatierichtlijn en (blijkens de Memorie van Toelichting) het artikel 57/6, 7° van de Vreemdelingenwet zoals dit gold tot de wetswijzing ingevolge de voormelde wet van 10 augustus 2015.

Uit de Memorie van Toelichting inzake artikel 55/3/1, § 2, 2° blijkt dat de intrekking van de vluchtelingenstatus omwille van het persoonlijk gedrag een *ex tunc* benadering vergt.

De Memorie van Toelichting stelt: *"Het CGVS moet de vluchtelingenstatus eveneens intrekken als het gedrag van de houder van de status er later op wijst dat hij **ab initio** geen vrees koestert en daardoor wordt bewezen dat de vluchtelingenstatus hem **indertijd** ten onrechte werd toegekend."* (Parl. St., Kamer, 2014-2015, 1197/001, p. 22) (eigen onderlijning).

De verwijzing naar de vrees die *ab initio* werd gekoesterd en de toekenning van de status “*indertijd*”, behelst een beoordeling *ex tunc* wanneer later overwogen wordt om de vluchtelingenstatus in trekken.

Nergens uit de bestreden beslissing kan blijken dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen thans de vervolgingen die verzoeker heeft ondergaan en die geleid hebben tot zijn vlucht uit Irak in twijfel trekt en betwist dat er in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie aanwezig was toen hij in 2016 erkend werd als vluchteling. Ook de Raad ontwaart in de informatie waarop hij vermag acht te slaan geen elementen die kunnen leiden tot het besluit dat verzoekers huidige gedrag – het aanvragen van een Iraaks paspoort en het op zijn minst tweemaal vrijwillig terugkeren naar Bagdad – aantoon dat in zijn hoofde *ab initio* geen gegronde vrees voor vervolging aanwezig was en dat hij aldus in 2016 ten onrechte als vluchteling zou zijn erkend. *In casu* kan dan ook geen toepassing worden gemaakt van artikel 55/3/1, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet.

2.9. Artikel 55/3 van de Vreemdelingenwet verwijst naar de gronden voor de opheffing van de vluchtelingenstatus. In dit artikel wordt het volgende bepaald: *“Een vreemdeling houdt op vluchteling te zijn wanneer hij valt onder artikel 1 C van het Verdrag van Genève. Bij toepassing van artikel 1 C (5) en (6) van voormeld verdrag dient te worden nagegaan of de verandering van de omstandigheden een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter heeft om de gegronde vrees van de vluchteling voor vervolging weg te nemen.*

Het eerste lid is niet van toepassing op een vluchteling die dwingende redenen, voortvloeiende uit vroegere vervolging, kan aanvoeren om te weigeren de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, of, in het geval van een staatloze, van het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, in te roepen.”

Artikel 1, C van het Verdrag van Genève bepaalt: *“Dit Verdrag houdt op van toepassing te zijn op elke persoon die valt onder de bepalingen van afdeling A, indien:*

- 1. Hij vrijwillig wederom de bescherming inroept van het land waarvan hij de nationaliteit bezit;*
- 2. Hij, indien hij zijn nationaliteit had verloren, deze vrijwillig heeft herkreten;*
- 3. Hij een nieuwe nationaliteit heeft verkregen en de bescherming geniet van het land waarvan hij de nieuwe nationaliteit bezit;*
- 4. Hij zich vrijwillig opnieuw heeft gevestigd in het land dat hij had verlaten of waarbuiten hij uit vrees voor vervolging verblijf hield;*
- 5. Hij niet langer kan blijven weigeren de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, in te roepen, omdat de omstandigheden in verband waarmee hij was erkend als vluchteling, hebben opgehouden te bestaan. Met dien verstande echter, dat dit lid niet van toepassing is op een vluchteling die onder lid 1 van afdeling A van dit artikel valt, en die dwingende redenen, voortvloeiende uit vroegere vervolging, kan aanvoeren om te weigeren de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, in te roepen;*
- 6. Hij, indien hij geen nationaliteit bezit, kan terugkeren naar het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, omdat de omstandigheden in verband waarmee hij was erkend als vluchteling, hebben opgehouden te bestaan. Met dien verstande echter, dat dit lid niet van toepassing is op een vluchteling die onder lid 1 van afdeling A van dit artikel valt, en die dwingende redenen, voortvloeiende uit vroegere vervolging, kan aanvoeren om te weigeren naar het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, terug te keren.”*

De eerste vier opheffingsgronden hebben betrekking op een verandering in de situatie van de vluchteling die hijzelf heeft veroorzaakt (UNHCR, “*Handbook and guidelines on procedures and criteria for determining refugee status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the status of refugees*”, december 2011, p. 23).

De opheffingsgronden zoals ze in artikel 1, C van het Verdrag van Genève zijn vastgelegd worden hernomen in artikel 11 van voormelde Richtlijn 2011/95/EU, dat handelt over de beëindiging van de vluchtelingenstatus en luidt als volgt: *“1. Een onderdaan van een derde land of staatloze houdt op vluchteling te zijn wanneer hij:*

- a) vrijwillig opnieuw de bescherming inroept van het land van zijn nationaliteit; of*
- b) na verlies van zijn nationaliteit deze vrijwillig opnieuw heeft verworven; of*
- c) een nieuwe nationaliteit heeft verworven en de bescherming geniet van het land van zijn nieuwe nationaliteit; of*
- d) zich vrijwillig opnieuw gevestigd heeft in het land dat hij had verlaten of waarbuiten hij zich bevond uit vrees voor vervolging; of*

e) omdat de omstandigheden in verband waarmee hij als vluchteling werd erkend, hebben opgehouden te bestaan, niet langer kan weigeren zich onder de bescherming te stellen van het land van zijn nationaliteit; of

f) indien hij staatloos is, kan terugkeren naar het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, omdat de omstandigheden in verband waarmee hij als vluchteling is erkend, hebben opgehouden te bestaan.

2. Bij de toepassing van de punten e) en f) van lid 1, gaan de lidstaten na of de verandering van de omstandigheden een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter heeft om de gegronde vrees van de vluchteling voor vervolging weg te nemen.

3. De punten e) en f) van lid 1 zijn niet van toepassing op een vluchteling die dwingende redenen, voortvloeiende uit vroegere vervolging, kan aanvoeren om te weigeren de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, of, in het geval van een staatloze, van het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, in te roepen."

2.10. Uit de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 30 mei 2017 via Kopenhagen naar Bagdad is gereisd. Hij was toen in het bezit van een Belgisch reisdocument, een Belgische verblijfskaart type B en een Iraaks paspoort dat op 29 april 2013 werd uitgegeven. De terugkeerdatum is niet gekend. Op 5 maart 2019 nam het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot behoud van statuut.

Uit het administratief dossier blijkt voorts dat de Belgische ambassade in Beiroet via de Duitse ambassade in Beiroet informatie heeft ontvangen over het feit dat verzoeker op 1 maart 2020 vanuit Bagdad naar Beiroet (Libanon) was gereisd en dat hij via Athene (Griekenland) poogde verder te reizen naar België. Verzoeker was in het bezit van een Iraaks paspoort dat werd afgegeven op 13 juni 2018 te Bagdad. Hij werd door de luchtvaartmaatschappij geweigerd om aan boord te gaan van de vlucht naar Athene en zou nadien een nieuwe vlucht hebben geboekt om via Turkije en Frankrijk naar België te reizen.

Verzoeker werd op 6 november 2020 opgeroepen voor een persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 25 november 2020 in het kader van de nieuwe elementen waaruit blijkt dat er redenen zijn om de geldigheid van zijn vluchtelingenstatus te heroverwegen. Deze oproepingsbrief werd aan verzoeker betekend via een ter post aangetekende zending op het laatste adres vermeld in het Rijksregister conform artikel 57/6/7 §3 van de Vreemdelingenwet, zijnde Van Geertstraat 2/A, 2018 Antwerpen. Een bericht werd nagelaten op 12 november 2020, doch verzoeker heeft de aangetekende zending niet afgehaald. Uit de gegevens vervat in het verzoekschrift blijkt dat verzoeker actueel nog steeds woonachtig is op dit adres, waar hij overigens klaarblijkelijk wél de bestreden beslissing heeft ontvangen. Verzoeker kan aldus niet ernstig voorhouden dat hij niet in de gelegenheid is gesteld om de redenen uiteen te zetten die hem ertoe hebben gedwongen naar Irak terug te keren. Verzoeker kwam echter niet opdagen voor het persoonlijk onderhoud. Evenmin deelde hij een geldige reden mee waarom hij geen gevolg gaf aan de oproepingsbrief binnen de 15 dagen volgend op de datum van zijn persoonlijk onderhoud, noch maakte hij schriftelijk en binnen dezelfde termijn de redenen over waarom zijn status moet worden behouden. Zoals terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, heeft verzoeker bijgevolg nagelaten zijn medewerking te verlenen bij het onderzoek naar de nieuwe elementen met betrekking tot het al dan niet behoud van zijn vluchtelingenstatus, welke houding onverenigbaar is met het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op ernstige schade zoals dit werd gedefinieerd in het kader van de subsidiaire bescherming, en met de plicht van de asielzoeker om zijn medewerking te verlenen aan de overheid die over zijn verzoek moet beslissen. De loutere bewering in het verzoekschrift dat verzoeker de oproeping voor het persoonlijk onderhoud in het kader van de heronderzoeksprocedure niet heeft ontvangen, kan deze appreciatie niet ombuigen.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift niet betwist dat hij na de eerste procedure tot heroverweging van zijn vluchtelingenstatus opnieuw naar Bagdad is gereisd. Hij stelt dat hij voor vijf dagen is teruggekeerd naar Irak omwille van problemen met de familie van zijn partner, die in Nederland woont. Hoewel verzoeker stelt alle elementen en documenten te zullen overleggen die aantonen dat zijn terugkeer slechts tijdelijk en gedwongen was, kan de Raad slechts vaststellen dat verzoeker middels zijn verzoekschrift en tot op heden in gebreke blijft om ook maar enig objectief document voor te leggen ter staving van zijn beweringen omtrent de reden van zijn terugkeer naar Bagdad en de duur van zijn verblijf aldaar en dat hij aldus ook in het kader van onderhavige beroepsprocedure een manifest gebrek aan medewerking aan de dag legt waardoor hij nalaat een klaar beeld te schetsen van de omstandigheden van zijn terugkeer naar de stad waar naar eigen zeggen zijn

leven in gevaar zou zijn. Verzoeker legt ter terechtzitting weliswaar een fotokopie neer van een reservering van een vlucht naar Bagdad op 22 februari 2020, aankomst 23 februari 2020, maar toont op geen enkele wijze aan dat hij ook werkelijk deze vlucht heeft genomen naar Bagdad. Voor het overige komt verzoeker in wezen niet verder dan het poneren van een gegronde vrees voor vervolging, dan wel van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in geval van terugkeer naar Irak, het bekritisieren van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen en de stelling dat zijn vluchtelingenstatus niet mag worden ingetrokken, waarmee hij echter geen overtuigende argumenten bijbrengt die een ander licht kunnen werpen op de motieven van de bestreden beslissing waar terecht het volgende wordt overwogen: *“Vervolgens dient er te worden vastgesteld dat u volgens de beschikbare informatie die is toegevoegd aan het administratief dossier met zekerheid op zijn minst tweemaal bent teruggekeerd naar Bagdad nádat u werd erkend als vluchteling, de stad waar nota bene uw eigen familieleden u naar het leven zouden staan, en dat u deze herhaaldelijke terugkeer doelbewust probeerde te verbergen voor de Belgische autoriteiten. Dit wijst eens te meer allerminst op het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Daarnaast vormt deze herhaaldelijke terugkeer, in tegenstelling tot uw verklaringen, op zijn minst een aanwijzing voor het bestaan van een sociaal en/of familiaal netwerk in Bagdad waarop u beroep kunt doen.”*

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voegt hier nog pertinent aan toe: *“Het feit dat u volgens de beschikbare informatie die is toegevoegd aan het administratief dossier in juni 2018 nog een nieuw Iraaks paspoort kon bekomen, een feit dat u overigens verzwegen tijdens uw persoonlijk onderhoud in het kader van de vorige heroverwegingsprocedure toont naast de vaststelling dat u de Belgische asielinstanties opnieuw trachtte te misleiden aan dat u geen vrees dient te koesteren voor de Iraakse autoriteiten.”* De Raad verwijst in dit verband naar het UNHCR, *“Handbook and guidelines on procedures and criteria for determining refugee status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the status of refugees”* van december 2011, waar wordt toegelicht dat wanneer een vluchteling een aanvraag indient tot het bekomen van een paspoort of een hernieuwing ervan en hij dit ook daadwerkelijk verkrijgt, verondersteld wordt – tot bewijs van het tegendeel – dat hij de intentie heeft om zich opnieuw te beroepen op de bescherming van het land van zijn nationaliteit, en dat het verkrijgen van een nationaal paspoort met het oog op terugkeer in principe inhoudt dat de betrokkene ophoudt vluchteling te zijn zoals bepaald in artikel 1, C (1) van het Verdrag van Genève. Doorslaggevend bij de beoordeling is de vraag of de vluchteling hierbij vrijwillig heeft gehandeld (p. 24-25). *In casu* wordt niet betwist dat verzoeker vrijwillig een Iraaks paspoort heeft aangevraagd en ook heeft bekomen en dat hij met dit paspoort op legale wijze van en naar Irak is gereisd. Er dient dan ook te worden vastgesteld dat verzoeker vrijwillig opnieuw de bescherming inroept van het land van zijn nationaliteit en dat hij, overeenkomstig artikel 1, C (1) van het Verdrag van Genève, aldus niet langer nood heeft aan internationale bescherming en ophoudt vluchteling te zijn. Dat aan verzoeker op 13 juni 2018 een Iraaks paspoort werd uitgereikt, afgeleverd in Bagdad, doet bovendien het vermoeden rijzen dat hij ook in 2018 naar Irak is gereisd en dat hij aldus vaker terugkeerde naar Irak dan hij wil laten uitschijnen (en gekend is bij de Belgische autoriteiten).

De door verzoeker in het verzoekschrift aangehaalde redenen voor zijn (laatste aangetoonde) terugkeer naar Bagdad, namelijk problemen met de familie van zijn partner die in Nederland woont, vermogen geen afbreuk te doen aan het ‘vrijwillige’ karakter van zijn terugkeer, noch aan het besluit dat hij zich opnieuw onder de bescherming heeft geplaatst van het land van zijn nationaliteit. Niet alleen komt verzoeker niet verder dan blote beweringen waar hij stelt dat zijn partner onder dwang van haar familie gehuwd is, dat zij het voornemen had om te scheiden en met verzoeker te huwen, dat zij om deze reden door haar familie werd bedreigd en dat verzoeker en zijn partner daarom naar Irak zijn gevlucht, bovendien ziet de Raad niet in op welke manier deze door verzoeker geschetste situatie in zijn hoofde een dwingende situatie betreft die zijn terugkeer naar Irak kan verantwoorden, laat staan die kan verantwoorden dat verzoeker zichzelf in een situatie zou plaatsen waarin hij zou worden blootgesteld aan een risico op vervolging. Indien het de bedoeling was om te ‘vluchten’ voor de familie van zijn huidige partner, ontgaat het de Raad bovendien elke logica dat verzoeker slechts vijf dagen in Irak zou zijn gebleven, zoals hij beweert, om vervolgens terug te keren naar België. Dat verzoeker er aldus vrijwillig voor koos om (minstens voor een tweede maal sinds zijn erkenning als vluchteling) terug te keren naar Bagdad, toont aan dat hij zelf van oordeel was dat hij in Bagdad niet langer een vrees voor vervolging hoefde te koesteren. De Raad herhaalt in dit verband nogmaals dat verzoeker op legale wijze naar Irak reisde in het bezit van een Iraaks paspoort, dat hij zijn herhaaldelijke terugkeer doelbewust probeerde te verbergen voor de Belgische autoriteiten, net zoals het feit dat hij in juni 2018 een nieuw Iraaks paspoort heeft bekomen, en dat hij tot op heden nalaat een klaar beeld te schetsen van de omstandigheden van zijn terugkeer naar Bagdad en de duur van zijn verblijf aldaar. Ter terechtzitting gevraagd waarom

verzoeker zijn paspoort niet voorlegt beweert verzoeker dat zijn paspoort werd afgenomen door de vader van zijn vriendin omdat die wil verhinderen dat verzoeker opnieuw zou vluchten met zijn dochter. Verzoeker kan geenszins overtuigen. Immers, waarom zou verzoeker als volwassen man zijn paspoort laten afnemen door de vader van zijn vriendin. Daarnaast kan eerder veracht worden dat de vader maatregelen neemt ten aanzien van zijn dochter. Hoe dan ook, alle omstandigheden in acht genomen, oordeelt de Raad dat verzoekers (herhaalde) terugkeer naar Bagdad aantoonde dat er in zijn hoofde niet langer sprake is van een gegronde vrees voor vervolging de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. De schending van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet wordt bijgevolg niet dienstig aangevoerd en ook het voordeel van de twijfel kan aan verzoeker, het voorgaande indachtig, niet worden gegund.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, besluit de Raad dat verzoekers gedrag – het aanvragen van een Iraakse paspoort en het met zekerheid op zijn minst tweemaal vrijwillig terugkeren naar Bagdad, waardoor hij vrijwillig opnieuw de bescherming heeft ingeroepen van het land van zijn nationaliteit zoals bepaald in artikel 1, C (1) van het Verdrag van Genève – aantoonde dat hij actueel niet langer een vrees voor vervolging koestert en hij derhalve geen vluchteling meer is. Dienvolgens wordt zijn vluchtelingenstatus overeenkomstig artikel 55/3 van de Vreemdelingenwet opgeheven.

2.11. In zoverre verzoeker de artikelen 2 en 3 EVRM geschonden acht, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

De vaststelling dat verzoeker een Iraaks paspoort heeft aangevraagd en ook heeft bekomen en dat hij met dit paspoort op legale wijze van en naar Irak is gereisd volstaat om te besluiten dat de bepalingen van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet inzake de subsidiaire beschermingsstatus niet op hem van toepassing zijn en dat er geen redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat verzoeker in zijn land van herkomst een reëel risico loopt op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Een schending van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie wordt bijgevolg niet aangetoond.

2.12. Voorts oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op basis van de informatie vervat in het administratief, die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Uit deze informatie blijkt dat de herovering van gebieden bezet door ISIS een duidelijk voelbare impact heeft gehad op de veiligheidssituatie in Centraal-Irak in het algemeen en Bagdad in het bijzonder, met significant minder veiligheidsincidenten en burgerdoden. In de tweede helft van 2019 en de eerste helft van 2020 kon ISIS zich weliswaar hergroeperen en versterken in rurale gebieden in Centraal-Irak, van waaruit het voornamelijk door middel van guerrillatactieken aanvallen uitvoert. De organisatie slaagde er in gebruik te maken van de verminderde aanwezigheid van Iraakse veiligheidstroepen – dewelke onder andere werden ingezet in de steden om de protesten aan banden te leggen en om maatregelen tegen het Covid-19 virus te handhaven – en verminderde operaties van de internationale coalitie – dewelke onder andere een gevolg waren van Amerikaans-Iraanse spanningen, de Covid-19 pandemie, tijdelijke beperkingen opgelegd door de Iraakse regering en eerdere successen in de strijd tegen ISIS. Desondanks is de positie van de organisatie echter geenszins te vergelijken met deze van voor haar opmars in 2014. Volgens bepaalde bronnen ligt de focus van ISIS op het opzetten en uitbreiden van een ondersteunend netwerk in de noordelijke en zuidwestelijke Bagdad Belts. De focus van de aanvallen van ISIS ligt op de veiligheidsdiensten eerder dan op burgers. Het aantal veiligheidsincidenten, alsook het aantal burgerdoden dat hierbij valt, is evenwel nog steeds beperkt. De provincie Bagdad staat onder controle van de Iraakse autoriteiten waarbij de *Iraqi Security Forces* (ISF) samen met de *Popular Mobilization Forces* (PMF) instaan voor de veiligheidscontroles en de ordehandhaving. Naast het geweld dat plaatsvindt in het kader van de betogingen die sinds het najaar van 2019 gehouden worden is het geweld in Bagdad sinds 2018 hoofdzakelijk persoonlijk, doelgericht politiek of crimineel geweld.

Geweld tegen burgers wordt gebruikt om geld te verdienen, of om personen die men als een buitenstaander, politieke tegenstander of behorend tot een andere etnie beschouwt weg te jagen. Dit geweld neemt de vorm aan van (politieke) intimidatie, afpersing, schietpartijen, berovingen, gewapende schermutselingen en doelgerichte moorden. De escalatie in 2019 van het conflict tussen Iran, de pro-Iraanse groeperingen en de VS in Bagdad resulteerde in aanvallen op militaire installaties van de VS en de internationale coalitie door eenheden van de PMF of door Iran. Bij deze aanvallen werden ook installaties en manschappen van het Iraakse leger getroffen die zich op dezelfde plaatsen bevonden. Dergelijke aanvallen vonden ook in de eerste helft van 2020 plaats. Het aantal slachtoffers dat hierbij valt, blijft beperkt. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat de autoriteiten hardhandig optreden tegen personen die betrokken zijn bij de protestacties tegen de regering, en dat er hevige, gewelddadige confrontaties tussen betogers enerzijds en de ordediensten en andere gewapende actoren anderzijds plaatsvinden. Dit geweld is doelgericht van aard en kadert niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. De meer recente landeninformatie die de verwerende partij middels haar aanvullende nota aanleverde, met name het rapport *“EASO Country Guidance Note: Iraq”* van januari 2021, is geenszins van aard om een ander licht te werpen op de beoordeling van de actuele veiligheidssituatie in Bagdad.

Verzoeker brengt in voorliggend verzoekschrift geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt en waarop de analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad is gesteund, niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. De uiteenzetting in het verzoekschrift heeft louter betrekking op de veiligheidssituatie in Zuid-Irak en in het bijzonder Basra, terwijl verzoeker afkomstig is uit Bagdad, Centraal-Irak. Het is de Raad overigens volstrekt onduidelijk waar verzoeker in de bestreden beslissing *“overwegingen over de veiligheidssituatie in het zuidelijke deel van Irak”* meent te kunnen lezen.

Zoals wordt toegelicht in de bestreden beslissing, toont verzoeker evenmin persoonlijke omstandigheden aan die tot gevolg hebben dat hij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

2.13. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 6 november 2020 werd opgeroepen voor een persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat zou doorgaan op 25 november 2020, doch verzoeker niet is ingegaan op deze oproeping. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Verzoeker maakt op generlei wijze aannemelijk dat het heronderzoek van de geldigheid van zijn vluchtelingenstatus door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet op individuele, objectieve en onpartijdige wijze is gebeurd, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen rekening zou hebben gehouden met enig feit of gegeven dat de beoordeling van zijn actuele nood aan internationale bescherming in een ander daglicht zou kunnen stellen. Gelet op het voorgaande, kan evenmin een schending worden vastgesteld van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dat voorziet in het recht op behoorlijk bestuur.

2.14. Waar verzoeker nog de schending van artikel 13 van het EVRM aanvoert, dat het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel waarborgt, dient te worden benadrukt dat verzoeker met onderhavige procedure over een beroep beschikt dat voldoet aan alle waarborgen voorzien in artikel 13 van het EVRM.

2.15. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus van de verzoekende partij wordt opgeheven.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht juli tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS